

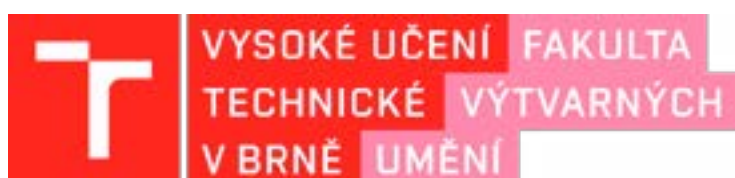
VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ

BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA VÝTVARNÝCH UMĚNÍ

FACULTY OF FINE ARTS

ATELIÉR MALÍŘSTVÍ 2

STUDIO PAINTING 2

MALÍŘŮV ROK

THE PAINTER'S YEAR

DIPLOMOVÁ PRÁCE

DIPLOMA THESIS

AUTOR PRÁCE
AUTHOR

BcA. Barbora Kachlíková

VEDOUCÍ PRÁCE
SUPERVISOR

doc. MgA. Luděk Rathouský

OPONENT PRÁCE
OPPONENT

Mgr. Tomáš Pospiszyl Ph.D.

BRNO 2016

DOKUMENTACE VŠKP

OBSAH:

OBRAZOVÁ ČÁST

s. 3-15

TEXTOVÁ ČÁST (PÍSEMNÁ OBHAJOBA)

s. 16-51

OBRAZOVÁ ČÁST

K obhajobě bylo předloženo 15 obrazů

Bez názvu, olej na plátně, 170 x 140 cm, 2016

Bez názvu, olej na plátně, 200 x 180 cm, 2016

Bez názvu, olej na plátně, 120 x 90 cm, 2016

Bez názvu, olej na plátně, 190 x 150 cm, 2016

Bez názvu, olej na plátně, 180 x 160 cm, 2016

Bez názvu, olej na plátně, 200 x 90 cm, 200 x 90 cm, 2016

Bez názvu, olej na plátně, 90 x 80 cm, 2016

Bez názvu, olej na plátně, 90 x 80 cm, 2016

Bez názvu, olej na plátně, 90 x 80 cm, 2016

Bez názvu, olej na plátně, 90 x 80 cm, 2016

Bez názvu, olej na plátně, 90 x 80 cm, 2016

Bez názvu, olej na plátně, 90 x 80 cm, 2016

Bez názvu, olej na plátně, 90 x 80 cm, 2016

Bez názvu, olej na plátně, 200 x 200 cm, 2016

ANOTACE:

V textu k praktické diplomové práci se snažím diváka uvést do problematiky mé práce. Text je zpracován formou deníku, kdy zásadní část textu tvoří vizuální vjemy v podobě fotografií s komentáři. Moje diplomová práce vychází z rezidenčního pobytu v art centru Gedok ve Stuttgartu v Německu. Text osvětluje inspirační zdroj k vytvoření magisterské práce, umělce a literaturu jež formovala můj přístup k umění. V textu je také rozvedena motivace ke zvolenému způsobu práce, její podoba a zasazení vlastního díla do kontextu současného umění.

SMUTNÝ MALÍŘ

V září 2015, po návratu z více než ročního pobytu ve Finsku, který byl pracovně velmi intenzivní, jsem prožívala první uměleckou a existenciální krizi, která trvala až do Vánoc. Ke krizi bezpochyby přispěly vyhocené situace v rodině a odchod z domu, který vlastně ani žádný seriózní důvod neměl.

„Mohl bych ti vypravovat – třeba to: v Americe, Polano, smí chlap zametat, nádobí smí umýt a utírat podlahu, a není mu hanba; dobře se mají báby v Americe. Ale ty – mračíš se, jak jen něco vezmu do ruky, a prý se to nehodí, budou se ti lidé smát. A což, ať se smějí, hlupáci. Dělam něco ve stáji, nakrmím a napojím koně – zas Štěpán se mračí; prý nemluvit na koně a tak. To víš, ty! A vůbec se mračí – nu, nu, jen mne nesežer těma očima.“¹

Rodina a vztahy jsou pro mě na prvním místě a tak mě ta situace obzvláště zasáhla – odloučení od partnera, problémy v rodině, cítila jsem se osaměle. Přátelé se rozutekli do světa či do jiných měst. Myslela jsem si, že když se vrátím, že vše bude jako dřív. Pocit samoty a nepochopení od nejbližších lidí mě vlastně uvedl do stavu „stronzo“. Nebyla jsem schopná se nadchnout pro práci v ateliéru, nebylo s kým večer zajít, po dobře odvedené práci, na víno. Seděla jsem doma v malém pokojíku s oknem do světlíku. Nechuť něco dělat, umýt se. Mastné vlasy. Deprese. Na policice několik špinavých hrnků.

Ambice zapojit se do pracovního procesu byla a natažené plátno, které překrývalo jednu celou stěnu Ateliéru malba 2 o rozměrech 3 x 4metry se zdálo jako slibný začátek magisterské práce. Ale pak to nějak nešlo – začneš, ale nic nedokončíš. Vše je rozdělané, nic není dokončené, nejsi schopen udržet svoji pozornost. S lítostí vzpomínáš na to, jak ti kdysi řekli v Estonsku - „U are like a tiger!“. Teď sedíš v ateliéru, zíráš na stěnu s mega obrazem a přemýšlíš nad tím, jestli je možné, že jsi ztratil tu schopnost. Že už neumíš malovat. Cítila jsem se poníženě a trapně, nebyla jsem z těch, kdo by při ateliérových schůzkách neměl co ukázat. V tu chvíli mě Luděk podržel. Ukázal mladším ročníkům moje práce s tím, jak jsem dobrá malířka – pamatuji si tu situaci, jak se dívali na obrazy a já jsem stála ve stínu chodby tak, aby neviděli, že bulím. Chodila jsem do školy absolutně rozbitá, po seběvědomém malíři ani památky. A do toho všeho jsem požádala o oponenturu Tomáše Pospiszyla! Začala jsem přemýšlet o jiném médiu, napadlo mě, jestli se snad médium malby pro mě nevyčerpalo - ba co víc, zda má vůbec smysl umění dělat.

1. ČAPEK, Karel. Hordubal. s.[23].
[2016-19-04., . Dostupné z: http://www.paichl.cz/paichl/cestopisy/trojmezi/literatura/Hordubal_Karel_Capek.pdf

Konec malby. Konec umění. V 80. letech se to mezi kritiky a teoretiky teoriemi o koncích jen hemžilo. Faktem je to, že společnost při těchto otázkách zašla až příliš daleko a je tedy na místě se ptát zda má smysl pokračovat v tvorbě dalších produktů umění, či zda již vše bylo vymyšleno a vytvořeno. Mohla by skutečnost existence filozofie umění ukončit její praktickou podstatu? Text eseje Konec umění začíná jistými filozofickými úvahami o budoucnosti umění, kdy Danto ve své tezi o konci umění, která vyšla roku 1984, nebyl první, který předpovídal konec éry umění jako takového. Jiní filosofové, či umělci tvrdili, že se například umění zastaví a že jeho další tvorba nebude potřebná. Danto netvrdí, "že by umění nebylo nadále možné vytvářet, nebo že už nemůže vznikat dobré umění, tvrdí pouze to, že jistý příběh umění skončil, a že pojem umění, který byl s tímto příběhem spojen, se vyčerpal."² Má umění budoucnost? Tyto úvahy je třeba odlišit od umění budoucnosti. Je zde vůbec předpoklad, že bude umění v budoucnosti existovat? Na základě čeho budou lidé budoucnosti hodnotit díla? Lidé v roce 1865 si nedokázali vůbec představit postimpressionistické malířství či v roce 1910 nikdo netušil, že jen o pár let později bude jako umění akceptováno téměř cokoli, co umělec prohlásí za umění, ať už se jedná o soubory zvuků, videí, pohybů nebo předmětů všední potřeby. Historický vývoj malby můžeme znázornit neporušenou časovou osou, sahající od Altamiry po Pollocka do současnosti. Přes tento obrovský vývoj se její podstata nikdy nezměnila, proměňovala se její vizualita a význam – prošla historickými slohy, styly, ismy. Z této pozice má plné právo na to být vnímána jako věčná podstata. Styl a forma malby jsou nepředvídatelé ve svojí proměnlivosti, kdy rozhodujícím faktorem je individuální volba malířů, vyjadřujících jejich představivost. I přes tato fakta se v průběhu posledních 150- ti let začaly objevovat pochyby a spekulace o médiu malby a dokonce ve společnosti vyvstala otázka konce média malby vůbec. Jeden z největších otřesů pozice malby na umělecké scéně vyvolal vynález fotografie v 19. století. Ve 20. století byla malba pronásledována modernisty, kteří se chtěli malby zbavit, nikdo však nebyl schopen vykonat ortel smrti a zasadit tak malbě smrtící ránu. Modernismus nám přináší ideu umění, jako něčeho autonomního, odlišného od všeho ostatního umění s cílem umělce zaujmout své místo v historii umění. Čas se stal středem zájmu umělců, který ztvárňovali pomocí videa, filmu a performance. Umění 60. a 70. let reflektovalo problematiku mýtu člověka jako věčné podstaty a umělce jako originálního tvůrce. V 60. letech byl pak stav malby terminální. V 80. letech dochází ke kritickým reflexím o obrození média malby, které ve svém textu *End of Painting* reflektuje Douglas Crimp.

Čím dál víc intenzivněji jsem přemýšlela nad změnou média. Také jsem cítila touhu odejít, být pryč a začít opět tvořit. Na art rezidenci do Stuttgartu jsem se hlásila už podruhé a když mě vybrali, byla jsem z toho v totální euforii. Chytla jsem druhý dech.

Po cestě do Stuttgartu jsem již měla zdravotní obtíže, z toho důvodu jsem si za ten den cestování musela vzít třikrát taxi, protože jsem to prostě a jednoduše nezvládala, což normálně nedělám, vždycky chodím pěšky. I přes nevolnost jsem si ale nemohla nevšimnout odlišných linií a fasád domů a oken v Německu. Tento můj zájem umocnil ještě týdenní pobyt na lůžku, kdy jsem znala pouze cestu na záchod a do postele. A koukala jsem z okna – na náš dvorek se zahrádkou a na domy ostatních umělců, které byly z mé strany celé prosklené, jen s vertikálními a horizontálními liniemi ráků, což se posléze ukázalo jako zásadní vliv na moji tvorbu, kdy po uzdravení jsem šla objevovat město a mé oči strhávaly pouze linie a měnící se barevné plochy oken. V uších mi šumělo a moje oči byly plné města zredukovaného na horizontály a vertikály. Rozostřené abstrahované barevné plochy. Velké skleněné plochy, mříže na oknech a terasách podobných těm v Itálii. Barvy Lipské školy.

2. DANTO, Arthur. Konec umění. s.1. [online]. [2015-06-09]. Dostupné z: <https://docs.google.com/file/d/0Bz-6CEoFZKCLVQWRPSE9hc1lERkE/edit?pli=1>

Cesta vlakem, Kiosk

Pokoj s ateliérem, Stuttgart

Sousední domy umělců

Inspirační zdroj, nyní pracuji na sedmi plátnech, plánuji celou kolekci o 21 plátnech #nomoney

Celá magisterská kolekce se skládá z 15 -20 ti děl, na obrazech stále pracuji. Použité médium je malba, technika oleje na plátně. Rozměrově se nejedná o jednotnou velikost, jsou zde malby od 80cm po 200cm. Zajímavé pro mě osobně je, že okamžitě, když jsem začala pracovat měla jsem na mysli pouze médium malby, bylo to tak přirozené! Opět jsem začala malovat a chuť po použití jiných médií se postupně vytrácela. Ikdyž jsem nad tím stále přemýšlela. Možná i proto, že slib člověka, co mi měl přijet asistovat a pomáhat při akci se nějak rozplynul. A protože nejsem technický typ, nějak jsem dál nad touto možností nerozmýšlela a ani mě to nemrzelo.

Zvolila jsem pracovní režim „gulag“, což znamená zkrátka a prostě pořád pracovat s přestávkami jen na spaní a občas se sebou něco udělat, abych ještě vypadala jako člověk. Do galerií chodím, ale nějak se mi nepodařilo se začlenit mezi místní studenty, protože začali semestr až od dubna – do té doby tu nikdo nebyl – ale o to snadnější bylo nastavený režim dodržet. Mají tu dobrý umělecký obchod, dvacet minut autem od Stuttgartu – Böesner. Mají tam všechno, je to fajn, dá se tam nakoupit za dobré ceny, ale i přesto jsem tam nechala hned při prvním nákupu celé měsíční stipendium! Přitahovaly mě rámy o velikosti tří metrů, nicméně naše auto bylo rádo, že je schopné pojmout dvoumetrové latě. S převážením je vždycky problém. V dubnu jsem obchod navštívila též a nechala tam ještě více než posledně, ještěže mi škola dala stipendium, jinak bych tolik věcí nemohla dělat. Jsem spokojená, do hospod nechodím, ale víno si koupím a dobré jídlo uvařím.

14. - 17. dubna / ART COLOGNE / PORTAMENTO

Udělat si výlet do Kolína bylo nejlepší, co jsem mohla udělat. Už jsem v Kolíně jednou byla a je to snad moje nejoblíbenější město. Tady to prostě žije.

Kluk na obrázku křičí „šššš“, ostatně shön je tady v Kolíně prostě všechno a toto slovo je tady nadužívané narozdíl od Stuttgartu.. tam zase rádi pijí šáňo

První pís celého veletrhu, myslím, že to sedí

Peter Tollens, Presssich Blau 33/1988, olej na plátně, 215 x 195cm

Na barvách se v Kolíně nešetřilo!

Meese nemůže chybět! Zukunfutssoldat "I", Zukunfuts-soldat "Me", Zukunfutssoldat "They"

Alicja Kwade, Light Transfer of Nature, zrcadla, žula, pískovec, dřevo, měď, beton, 2016

Pavel Sterec, Cena Jindřicha Chalupeckého, 2015

Moc pěkná záležitost, velmi citlivé kombinování materiálů, věci působí přívětivě a rozpustile. Taocheng Wang, Pummelos become yellow and thick, they become sweet and succulent, 156 x 114 cm; Tug boat! Celery and Children on Water, 155,5 x 115 cm, akvar-el, tuš, tužka, rýžový papír

Dike Blair, Is, akryl na dřevě, kvaš, pastelky, 183 x 71 x 216 cm, 2013

Mistr Bombastik - <https://www.youtube.com/watch?v=RaTDzUrEq58> Serban Savu, Iara Valley, olej na plátně, 34 x 47 cm, 87 x 120 cm, 2011

Když jsem byla v únoru ve Finsku napadlo mě, co tam budu malovat až se tam na podzim vrátím. Bude to série velkých bílých obrazů a auty, která jsou osamělá v poli. Ve Finsku je zcela běžné potkávat auta ve sněhu v poli, lidi sjedou ze silnice a zapíchnout to do sněhu, ale nikdo je nevytáhne. Auta tam pak takhle jsou do oblevy jako v městě duchů, než s nimi mohou z pole vyjet ven. Hodně to vypovídá i o finské povaze, jsou to samotáři a často vlastně ani nemají kdo by jim pomohl.

KRUHY VŠUDE

Milan Houser, Dům umění v Brně, 2016

Marc Bauer, Hero II, 180 x 120, 2016

Luca Bertolo

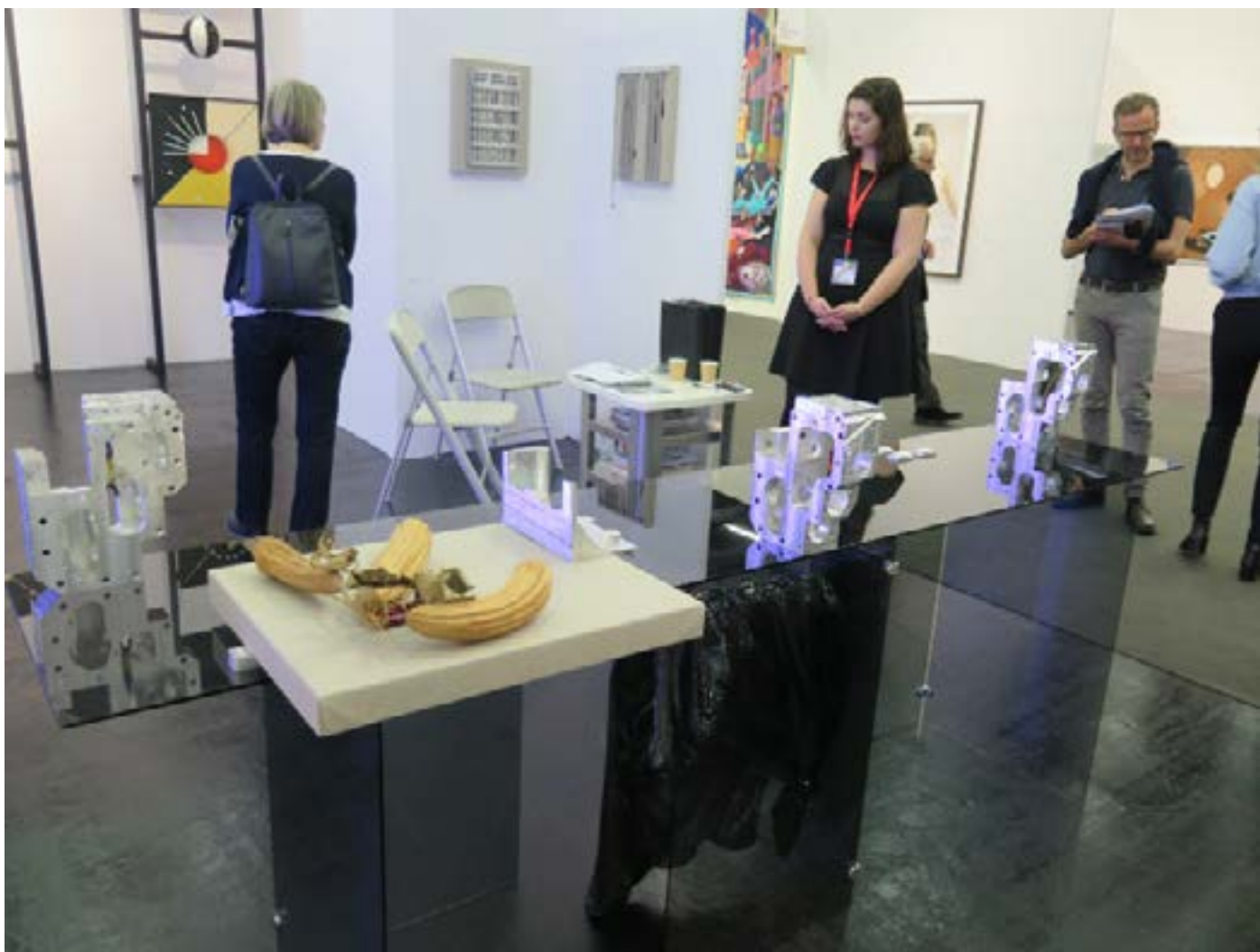

Emma Talbot

Dieuwke Spaans – David Jablonowski, Replica 4,
plátno, hliník, papuščí peří, 100 x 60 cm, 2016

Instalace na Art Cologne byla větší a mnohem lépe propracovaná, než co jsem měla možnost vidět na art fairu ABC v Berlíně na podzim. Upřímně se mi tam moc nelíbilo, výstavní plochy byly malé- rozumím tomu, že každý metr navíc jsou peníze, ale bylo to na úkor kvality instalace. V Kolíně byly stánky velké a často zde galeristi pracovali s celým prostorem galerie a přímo se zaměřili na perfektní instalaci, ať už regulací děl, které k sobě mají vztah, či salónním typu instalace malých obrázků, u kterého můžete vystavit spoustu autorů a pozadí je sjednoceno jednou barvou – v tomto případě černou. Vznikaly tu seriózní kompaktní výstavní prostory, v Berlíně se styl blížil více pop-up galeriím. Také tu nebylo tolik lidí a tak člověk měl výsledný dojem jakoby navštívil galerii a odcházel opravdu se zážitkem z umění a atmosféry. Mrzelo mne, že tu nebyla žádná z českých galerií, naše umění by se tu zcela jistě dobře vyjímalo. Celkově byl art fair rozdělen do tří pasáží Moderní umění, Současné umění a Kolaborativní projekty mezi galeriemi – také se současným uměním. Za Čechy jsem zde postřehla pouze jedno dílo od Jiřího Georga Dokoupila. Měl tu jedno menší plátno malované bublinami.

GalleriaTucci Russo – Turin

GalleriaTucci Russo – Turin

GalleriaTucci Russo – Turin

Jan Mioduszewski, Skříňka, tempera, olej, enkau-
stika na dřevě, 200 x 110 cm, 2008

Trend - Zander Blom, bez názvu, olej na plátně,
210 x 160 cm

Kardashianka

Okýnko, Anthony Hernandez, Rome 16, pigment na plátně, 101,6 x 101,6 cm, 1999

Ron Gorchov – tady je na místě omluva, když jsem zpracovávala minulý rok seminární práci, pracovala jsem s textem End of Painting od Douglase Crimpa, ve kterém se řeší dvě výstavy malby v Americe a Ron Gorchov byl mezi vystavujícími. Do dnešní doby jsem viděla jeho malby jen na reprodukcích a dělala jsem si z toho srandu, že je to takový tlustý a neohrabaný a vypadá to jako židlička pro děti Mamut z Ikei. Snad je to tím, že jeho malby v sobě mají opravdu něco prehistorického, ostatně jako ta židlička, ne jen její název. Ale musím říct, že naživo ten obraz byl dobrý. Už se stává nepsaným pravidlem, že když se mi něco líbí na reprodukcii, ve skutečnosti mě to pak zklame a naopak.

Ovšem tady je to fakt průser! Michal Kvium, Contemporary Clown, olej na plátně, 160 x 131 cm, 2015

Jak daleko je ke Karlovu mostu? Alkis Boutlis, Narcisse portant son masque, olej na dřevě, 75 x 60 cm, 2015

Bez komentáře.

Tonny Matell –Woman with vase, beton, nalakovaný bronz, 147 x 41 x 35,5cm, 2015

Tonny Matell –Joseph and Jesus, beton, nalakovaný bronz, 71 x 23 x 23cm, 2016

Tonny Matell –Hermes, beton, nalakovaný bronz, 91,5 x 61 x 61cm, 2016

Tonny Matell – Jesus, beton, nalakovaný bronz, 162,5 x 56 x 63,5cm, 2016. Fenoménem "a- temporality", výraz, který byl poprvé vysloven sci-fi spisovatelem Williamem Gibsonem a který popisuje dílo jako kulturní produkt naší doby, o kterém paradoxně nemůžeme říci, že svým stylem či médiem z naší doby pochází. V dílech je nadčasovost, kde není k nalezení indikátor současnosti a díla by tak mohla koexistovat ve všech epochách. Umělci znovuožívují vizualitu historických stylů a dělají jejich současné verze, ke svému vyjádření používají i "zapomenutá" média.

Sortiment ovoce a zelenina byl hojně zastoupen

Mario Merz, Vento preistorico dalle montagne gelate, kombinovaná technika na plátně, zelí, 277 x 475 cm, 1985

To už je hotový.

Při odpočívání v lounge zóně jsem se přistihla, že mě najednou začali zajímat víc návštěvníci art fairu než umění. Začala jsem fotit bizarní situace jako česající se dívky, pána ve žlutém, žvýkajícího gentlemana....To bude moje další série věcí po magisterské práci. Největší bomba by byla to pak vystavit příští rok na Art Cologne nebo někde v Kolíně.

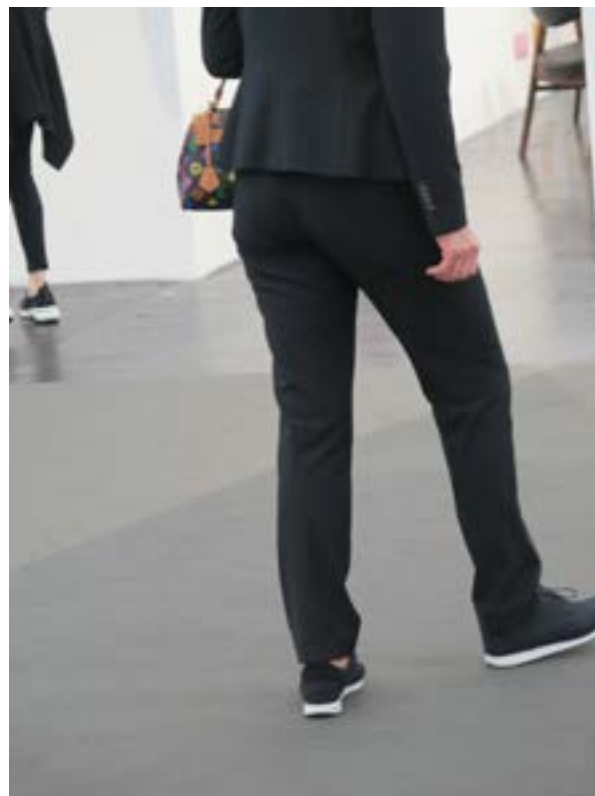

Dívky česající si vlasy na Art Cologne Lounge

Přežvykující gentleman

Louis Vuitton – ty kabelky jsou kýč. Což takhle Michael Kors a nebo přímo Dior? Kdepak, kabelka, ta musí být jako šperk! Když jsem se svěřila kamarádovi, že bych takovou kabelku hrozně chtěla, ale že na ni nebudu mít nikdy peníze, řekl mi jednu zásadní věc: „Ale Báro, takový kabelky si ženské sami nekupují, to jim kupují chlapi!“ #nadejeumiraposledni Také mi to připomělo, když jsem si na podzim minulého roku (porvé v 27letech) koupila svůj první parfém Dior. Rozmýšlela jsem se nad tím kvůli ceně snad rok .Hned první den, co jsem parfém měla jsem byla na vernisáži v Galerii Jelení a parfém jsem si vzala s sebou, abych se mohla ještě večer navonět.O půlnoci jsem jela s Barborou Zentkovou a Julií Grybos zpět do Brna a protože jsme šly už pozdě a měly jsme hlad, koupily jsme si bagetu na Florenci v automatu. Když jsem vytahovala z kabelky drobné, parfém vypadl a rozbil se na tisíc kousků. Myslela jsem, že se snad z toho pojebu, obsah lahvičky se vsákl do betonu jako barva do plátna. Slzy ukáply.
https://www.youtube.com/watch?v=_AZfZz2nEQY

Man in black

Ovečka

Kompozice čtverce

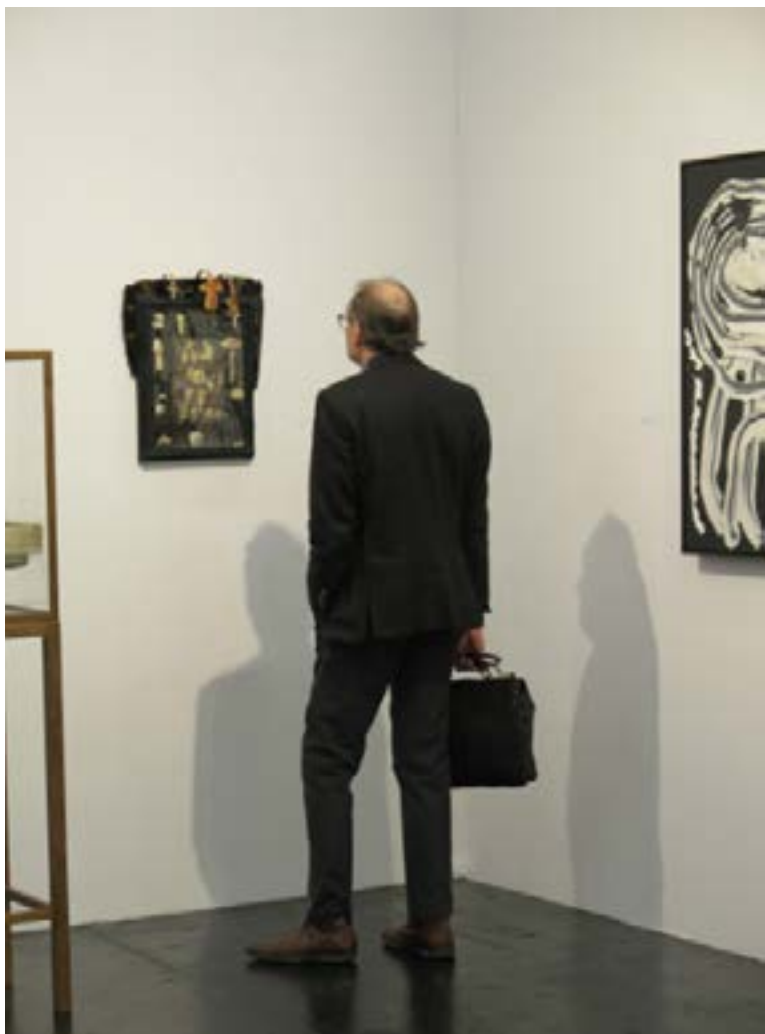
Rambo: První krev

Lidé podivující se nad sochou Johna Andrei, Lisa, bronz, olej, vlasy, 2015

Rozhovor

Hans Ulrich Obrist. PS: všimněte si blíže, jaké díloho zaujalo

Světelná kompozice Françoise Morelleta s hlavami galeristů

Vermeer

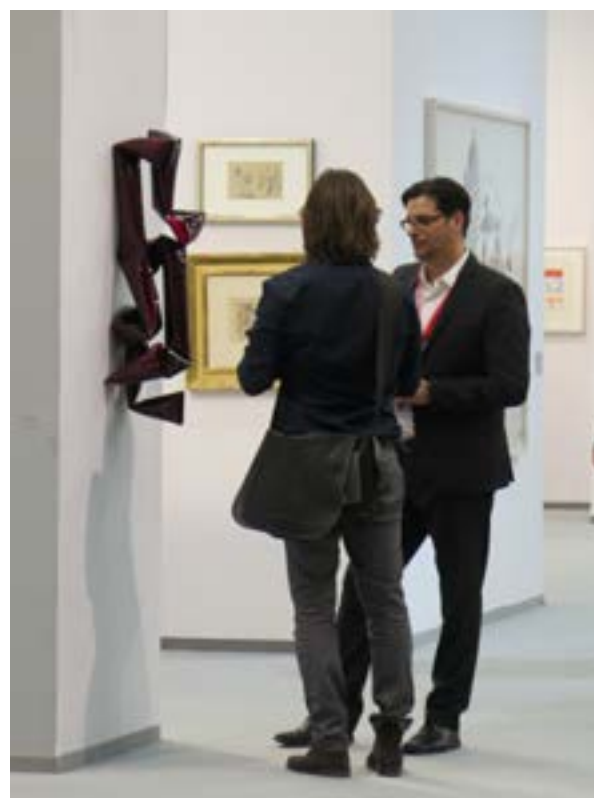
Borci z lapáku

Děd a vnuk

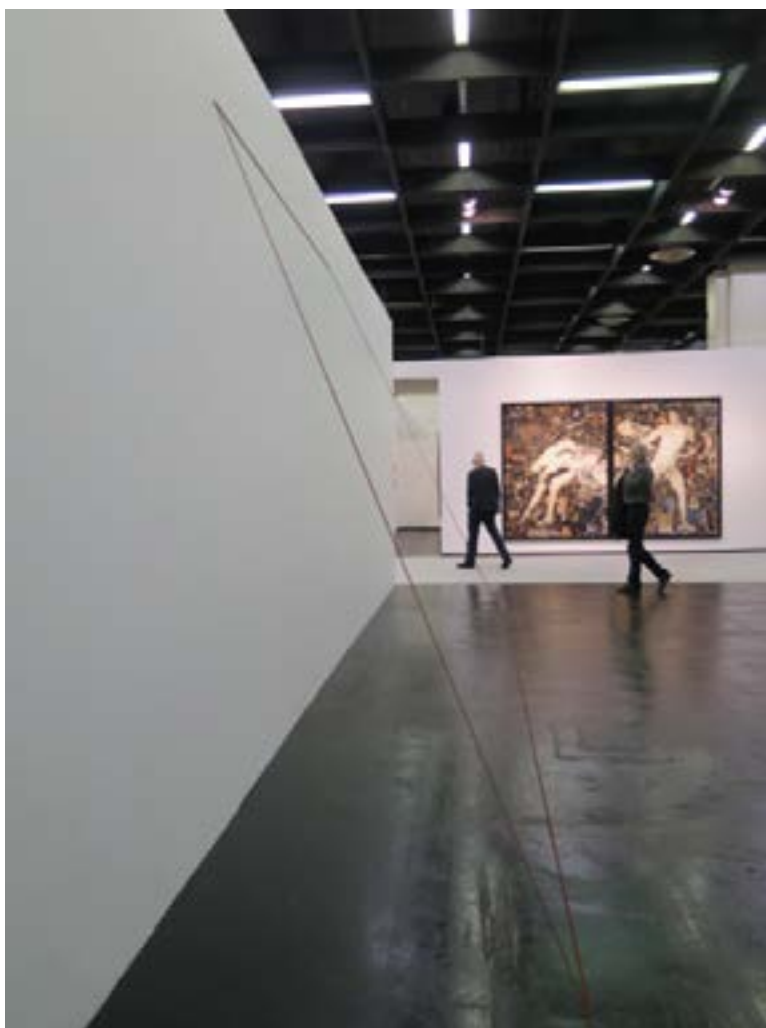
Pán s kalami

Koupě

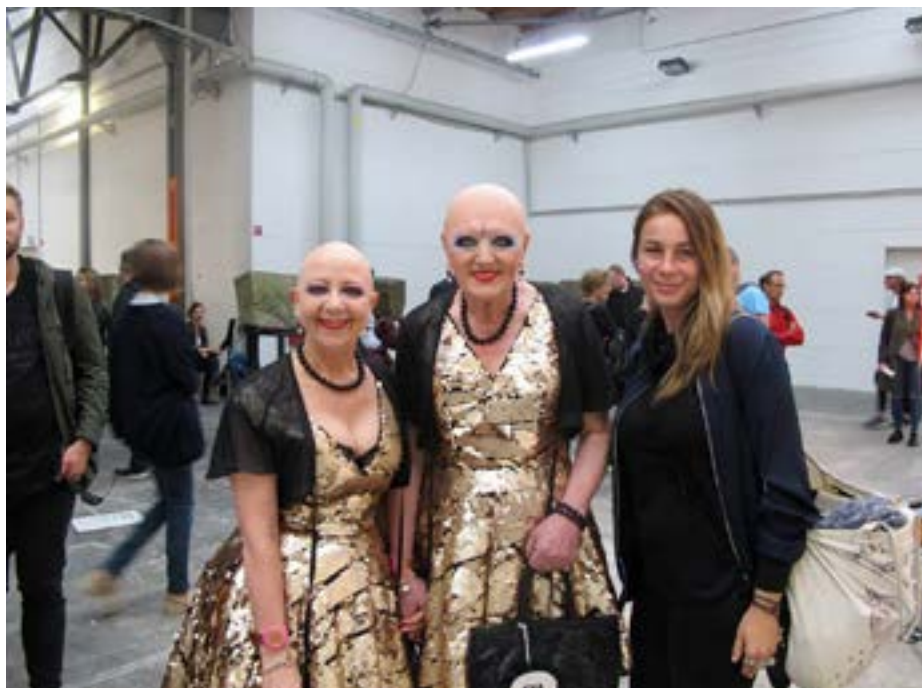
Sekuriťák s dýní. Yayoi Kusama, Pumpkin, laminát, barva, 205 x 210 cm, 2016

Toto dílo mě velmi zaujalo – jen z provázku a přitom tam monumentální, je to super, bohužel se mi nepodařilo zjistit autora. Tyto jednoduché věci v sobě mají velké kouzlo, připomíná mi to absolutně skvělé kresby úhlem na baličák od Olgy Chernyshevy. Materiálově minimální náklady, dojem z díla však maximální.

Eva & Adele Art Cologne, 2016

Eva & Adele, ABC Berlin, 2015

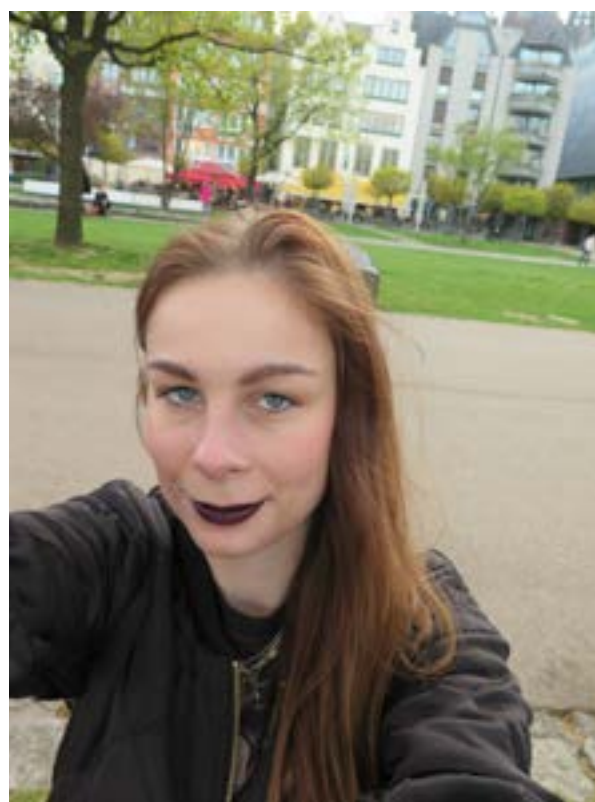
Pán ve žluté

Gentleman

Blondýna bruneta vyhlížejí lepší zítřky

Mají tu skvělé rtěnky, prodávají tu barvy, které se v Česku nedají moc sehnat, nikdo by je u nás nenosil - <https://www.youtube.com/watch?v=Cn-nGYaqjW-A>

Než jsem přijela do Kolína, moje představa byla taková, že když ve městě nikoho neznám, tak půjdu večer domů brzy a budu psát tento text. To samé jsem řekla i mému domácímu – byla jsem ubytovaná přes službu airbnb u jednoho Turka. Moje příchody na ubytování – pátek 7:00 ráno, sobota 10:30 ráno – a to ještě jenom ze slušnosti, páč check-out z ubytování byl v 11 hodin, tak abych stihla sprchu. Kolín nikdy nespí.³ No a pak si ti Turci nemají myslet, že jsou bílé holky promiskuitní, což tak samozřejmě vůbec nebylo, ale nepopírám, že to tak nemohlo vypadat. Asi by byl zklamán, kdyby věděl, že nežiju tak pankovým životem, jak se mohlo zdát.

Kdo mohl tušit, že ve čtvrtek večer potkám dva Čechy a kurátora z Hamburku – myslela jsem si, že to bude kurátor. Seděl ve stejné hospodě a seděl sám. Na krku měl šáteček, takový ten pěkný, gentlemanský. V hospodě se pije pivo jen po dvou deci a z úzkých skleniček. Já jsem si dala Riesling, ten je tu lokální.

Pátek jsem strávila po galeriích, nejvíce mne oslovily galerie Graeser Schmidt, kde zrovna probíhala výstava Petry Höcker. Paní kustodka byla tak milá, to jsem ještě nezažila, povídala si se mnou, všechny práce náležitě představila, nalila mi sklenku vína a nechala mě se rochnit v knihách a katalozích umělců. Bylo to super! Velmi vstřícní byli také v galerii Priska Pasquer, kde měl výstavu Hanno Otten Schlacht. Slečna z galerie mi pak ukázala díla, která mají v depozitu k prodeji, fotografie a malby. Dozvěděla jsem se také, že i přes výrazně velkoformátová díla nemají problém díla prodat – kdyby si nebyli jistí prodejem, díla by nevystavili, specializují se na již etablované umělce a galeristka je v oboru již dvacet let.

Petra Höcker, Transparent,
Galerie GraeserSchmidt

Petra Höcker, Transparent,
Galerie GraeserSchmidt

3. PET SHOP BOYS. It's a sin. Dostupné z : <https://www.youtube.com/watch?v=dRHetRTOD1Q>

Petra Höcker, Transparent,
Galerie GraeserSchmidt

Petra Höcker, Transparent,
Galerie GraeserSchmidt

Byl páteční večer a procházela jsem se kolem Dómu, když se začala blížit hlasitá elektronická hudba produkovaná ze starých avií v doprovodu demonstrujícího, spíše tedy tančícího davu před budovu hlavního nádraží. Demonstraci pořádalo Autonomní centrum4 (stejná věc, jako u nás Klinika) a probíhalo to mírovým stylem ve stylu párty všem, bylo to super! Seznámila jsem se tam s lidma z centra, byl to fajn večer, ukázali mi město, kam zajít, kam nechodit a povídali jsme si o knihách a seděli u ohně v Autonomním centru.

V Ludwig muzeu právě probíhá skvělá výstava Fernanda Légera. Jeho obrazy jsou tak současné! Líbil se mi i způsob, jak požíval barvy, jak stínoval. Výstava byla zaměřena především na monumentální malby. V Ludwig muzeu pak současně probíhala i výstava Heima Zoberniga, která mě ale nijak zvlášť neoslovila, jeho definitivní instalce spočívající v přestavění Rakouského pavilónu na Bienále v Benátkách mě přesvědčila víc.

Za dobu studia jsem si uvědomila a zpřesnila význam pojmu umění, pochopila jsem, že každá kreativní činnost člověka má svůj hlubší význam a smysl. Nic nevzniká náhodně, jen tak. Přestože se stále vyjadřuji médiem malby, velmi mne přitahují jiná média, obzvláště pak performance, která mi jako médium malbu velmi připomíná - svou spontánností a možností jak rychle vyjádřit svou expresi a tím zachovat dílu jeho lidskost. Umění je způsob života. Škola mi dala prostor k experimentování a rozvíjení mé osobní výpovědi, rozvíjení osobnosti, teoretický vhled do problematiky současného umění a souvislostí s okolím, ve kterém žijeme. Možnost poznat život v cizích zemích byla pro mne klíčová. V budoucnosti bych se chtěla zapojit do rezidenčních programů, obzvláště mě pak zajímá Rusko a Čína. Každodenní diskuze a konfrontace s pedagogy a se studenty je pro rozvoj individuality člověka nesmírně důležitá. Vážím si poskytnuté volnosti ať už ve formě vyjádření či důvěry ve schopnosti, ikdyž to asi někdy nebylo snadné. Umožnění studia v zahraničí, které přímo podporuje otevřenost vůči novým vlivům. Být inspirován přístupem a názory druhých, vnímat a nechat žít diverzitu mezi námi..

V Kolíně se mě za jednu noc celkem čtyřikrát zeptali, kdo je můj nejoblíbenější malíř. Pokaždé jsem automaticky začala mluvit o jiném umělci než malíři. O Marině Abramovič a jejím setkání s Ulayem v galerii, o polibcích Jiřího Kovandy, o videu, kde autorka rozšlapuje humra a mě to tak rozčílilo, že jsem vážně uvažovala nad tím, co s tím budu dělat, měla jsem chuť tu televizi rozmlátit. O Hito Steyerl a jejích videích a instalcích, kdy jsem byla absoltně konsternovaná, že je žena umělkyně takového komplexního díla schopna! Ta má koule na maximum! O videu z výstavy Welcome to the jungle z Berlína, kdy lidi v pralese barvili keře a porosty na zeleno. O úžasné instalaci Joao Laura na Benátském bienále. Ikdyž se já sama vyjadřuji médiem malby, neznamená to, že nutně mé nejoblíbenější médium je malba. Kdybych však přeci jen měla zmínit mně blízké autory, byli by to tito malíři – André Butzer, Norbert Caratig, Sean Scully, Gerhard Richter a Jonathan Meese. V životě nemám ve zvyku se omezovat na jeden způsob života, na jednu chuť. Ráda ochutnám vše. Mí přátelé jsou na obou barikádách FaVU – klasikové z Rybářské i vesmírní lidé z Údolní. Obohacují mě přátelství a diskuze s lidmi, kteří chápou věci odlišně než já. Nepotřebuji vedle sebe někoho se stejným názorem, mám ráda dialog.

Ve své práci reflektuji aspekty každodenního života, naše obavy, přesvědčení, sociální vnímání a estetiku, vycházející z naší kultury. Tuto problematiku zobrazuji prostřednictvím prvků převzatých z expresionismu a abstraktní formou zobrazování tak vytvářím vlastní svět podle mých životních zkušeností a prožitků, literatury a společnosti okupované post-internetovou vizuální estetikou. Kombinace těchto vlivů tak utváří mou autentickou výpověď, druh jakého si deníku, ze kterého je možné identifikovat, kde a v jaké situaci se autor nachází, přes motivy maleb, které jsou naplněny významy. Tvorba klade důraz na vizuální formu a její způsoby vyjádření, počítá s osobním výkladem diváka, ba o to přímo usiluje zabstraktněním formy a neuvěřitelním konkrétních názvů u maleb, což má posloužit k lepší komunikaci s divákem. Snažím se o intervenci mezi divákem a dílem probuzením nové sféry myšlení, aby se do díla mohli vcítit, reflektovat ho a konfrontovat ho se sebou samými, případně se s ním identifikovat. Vnímám umění jako aktivní komunikační platformu umožňující propojení našich emocí, které může vést až k osobní katarzi z náhle pocítené blízkosti a citového splynutí s uměleckým dílem bez ohledu na naši národnost.

Filosofický souboj